

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220203388
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2220203388.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanej: V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. N. XX, C., zastúpenej JUDr. Petrom Nyilfom, advokátom, so sídlom Alžbetínske nám. 328, Dunajská Streda, o zaplatenie 1.788,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 17. mája 2021, č.k. 12Csp/60/2020-142, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi istinu 1.538,38 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.788,38 eur od 28.02.2018 do 20.10.2020, zo sumy 1.738,38 eur od 21.10.2020 do 24.02.2021 a zo sumy 1.538,38 eur od 25.02.2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a konanie v časti o zaplatenie istiny 250 eur zastavil. Ďalej súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalobcovi sa vracia 8,30 eur na zaplatenom súdnom poplatku. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., keď dospel k záveru, že v danom prípade strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úverové prostriedky s úrokom. Túto čiastku je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi, pričom žalovaná poukázala na neprimerane vysokú úrokovú sadzbu za úver s požiadavkou posúdiť tak úver ako bezúročný a bez poplatkov. V znení ustanovenia § 11 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch je smerodajným údajom pre posúdenie primeranosti odplaty RPMN, pričom maximálnu výšku odplaty upravuje § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka („ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.“). Z prílohy pripojenej k replike žalobcu vyplýva, že priemerná RPMN v rozhodnom období predstavovala pre „ostatné spotrebiteľské úvery“ pri zmluvnej splatnosti „nad 1 do 5 rokov vrátane“ výšku 12,46%, a teda odplata v danom prípade bola dojednaná v zákonom prípustnej výške. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola dôvodná, zmluva obsahuje náležitosti požadované zákonom, nie je tu dôvod posúdiť úver ako bezúročný a bez poplatkov, preto súd žalobe vyhovel. Súď súčasne priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v súlade

so zákonom) z priznanej čiastky odo dňa uplatneného žalobcom, keďže žalovaná sa s vrátením úveru preukázateľne dostala do omeškania. O vrátení príslušnej časti súdneho poplatku (zaplateného dňa 06.11.2020 na účet Slovenskej pošty, a. s. vo výške 107 eur) súd rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a žalobcovi ako po procesnej stránke úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov voči žalovanej v plnom rozsahu, pričom podľa § 262 ods. 2 CSP o výške týchto trov rozhodne súd následne po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovievania žalobe a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že v priebehu konania na súde prvej inštancie namietala zákonnosť ročnej úrokovej sadzby uvedenej v zmluve, absolútnu neplatnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru a v tejto súvislosti aj aktívnu legitimáciu žalobcu. Uviedla, že ročná percentuálna miera nákladov a zmluvné úroky z úveru sú dva rôzne inštitúty, ktoré sú povinnými náležitosťami každej spotrebiteľskej zmluvy. Tak výška RPMN, ako aj výška úrokovej sadzby môže byť predmetom posúdenia, či bola dohodnutá v súlade so zákonom alebo nie. V prípade, ak jeden z týchto inštitútov bol dohodnutý v rozpore s právnymi predpismi, má to za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Samotná skutočnosť, že RPMN bola dojednaná v zákonom prípustnej výške, ešte neznamena, že aj zmluvné úroky boli dohodnuté v prípustnej výške, resp. že neboli dohodnuté v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto dôvodu pri preskúmaní zákonnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere treba zvlášť posúdiť zákonnosť zmluvných úrokov z úveru, ako aj zvlášť výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie posúdiť, či RPMN bola dojednaná v predpísanej výške, a či zmluvné úroky z úveru neboli dohodnuté v rozpore s dobrými mravmi. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že RPMN bola dojednaná v zákonom prípustnej výške. Uvedený záver odvolateľka ani nenamieta, nakoľko to vyplýva aj zo samotnej zmluvy. Namieťa však zákonnosť zmluvných úrokov vo výške 24.90%, ktorá výška ročnej úrokovej sadzby je neprimeraná, pretože podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Poukázala na skutočnosť, že priemerné úrokové sadzby zo spotrebiteľských úverov na obdobie päť rokov podľa úrokovej štatistiky NBS platné v čase podpísania zmluvy predstavovali 6,98% (za celý rok 2016 v priemere 8,03%), pričom v zmluve uvedená ročná úroková sadzba prevyšovala obvyklú odplatu za spotrebiteľské úvery o 17,92%, t. j. viac než o trojnásobok. Takto dojednaná neprimerane vysoká ročná úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi, čo vlastne potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu. Zákonnosť výšky zmluvných úrokov však súd prvej inštancie nepreskúmal, resp. riadne neodôvodnil, či ju považuje za zákonnú a ak áno, tak z akých dôvodov. Žalovaná vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe má naďalej za to, že takáto výška zmluvných úrokov bola dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, ide o neplatný právny úkon, dôsledkom ktorej neplatnosti je, že zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu tak, ako to predpisuje zákon o spotrebiteľských úveroch, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 22.02.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru v celom rozsahu, a to z dôvodu, že žalovaná sa dostala do omeškania s platením splátok. Odvolateľka poukázala na skutočnosť, že ku dňu vyhlásenia splatnosti úveru v celom rozsahu mala zaplatiť celkom 21 splátok (od 06.2016 do 02.2018). Nakoľko predmetný úver je bezúročný a výška jednotlivých splátok je 33,33 eur, k tomuto dňu žalovaná mala celkovo zaplatiť 699,93 eur, ako to vyplýva z vyčíslenia úveru predloženého žalobcom, ku dňu podania vyhlásenia konečnej splatnosti úveru, t. j. ku dňu 22.02.2018, žalovaná zaplatila čiastku v celkovej výške 916,52 eur, t. j. o 216,59 eur viac, než na čo bola povinná. Na základe uvedeného žalovaná považovala právny úkon právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru za neplatný z dôvodu, že toto vyhlásenie bolo vykonané v rozpore so zákonom, a to s ustanovením § 53 ods. 9 OZ. V čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalovaná nebola v omeškani so splatením splátok z dôvodov uvedených vyššie, a preto právny úkon žalobcu zo dňa 22.02.2018, ktorým vyhlásil predčasnú splatnosť úveru v celom rozsahu, je absolútne neplatným právnym úkonom. Na pojednávaní dňa 17.05.2021, t. j. po postúpení pohľadávky v prospech spoločnosti Intrum Slovakia, s. r. o., t. j. po tom, čo Intrum Slovakia, s. r. o. vstúpila do konania namiesto pôvodného žalobcu, žalovaná ďalej namietala aj aktívnu legitimáciu žalobcu, spoločnosti Intrum Slovakia, s. r. o. Dôvodom bola tá skutočnosť, že podľa názoru žalovanej pôvodný žalobca, Všeobecná úverová banka, a. s., pri postúpení predmetnej pohľadávky nepostupoval v súlade so zákonom o bankách. Žalovaná bola vyzvaná k zaplaceniu dlžnej sumy na splátkach úveru poskytnutého na základe zmluvy listom zo dňa 29.12.2017, a to ešte pôvodným veriteľom, spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. Keďže v tom čase k úhrade dlžnej sumy nedošlo, pôvodný žalobca, Všeobecná úverová banka, a. s. (právny nástupca pôvodného veriteľa)

listom zo dňa 22.02.2018 zosplatnil úver a vyzval k zaplateniu dlhu v celej výške. Uvedený právny úkon pôvodného žalobcu, t. j. vyhlásenie okamžitej splatnosti celého úveru, je absolútne neplatným právnym úkonom. Po tomto neplatnom vyhlásení okamžitej splatnosti úveru však žalovaná zo strany pôvodného žalobcu, t. j. Všeobecnej úverovej banky, a. s. nebola vyzvaná na uhradenie dlhu. Uvedeným postupom došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď žalovanej bolo zaslané len oznámenie o zosplatnení úveru (čo podľa vyššie uvedeného je absolútne neplatné) a bolo zahájené súdne konanie. Odvolateľka preto mala za to, že pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, bola spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. postúpená v prospech spoločnosti Intrum Slovakia, s. r. o. v rozpore s právnymi predpismi, t. j. nezákonným spôsobom, z ktorého dôvodu žalobca túto pohľadávku nenadobudol, t. j. nie je aktívne legitimovanou osobou.

4. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Napadnutý rozsudok považoval v celom rozsahu za vecne správny, pretože súd prvej inštancie sa dostatočne vypořiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím, ktoré je tak vecne správne, sa v plnej miere stotožnil.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 12Csp/60/2020 je zaplatenie 1.788,38 eur príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené a žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Odvolateľka odvolanie odôvodnila tým, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. písm. b/).

9. Postup súdu, ktorým sa znemožní strane sporu realizácia procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

10. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I.ÚS 62/1997, II.ÚS 26/1996). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, a ak by súd odmietol konať a rozhodnúť o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I.ÚS 35/1998). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že

ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I.ÚS 4/1994). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS 26/1994). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (III.ÚS 7/2008).

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavke na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, a aby účastník konania (strana) nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán (IV.ÚS 1/2002, II.ÚS 174/2004, III.ÚS 117/2007, III.ÚS 332/2009, I.ÚS 501/11 a pod.). Za arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 154/2005 z 28.2.2006). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis vs. Grécko z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija vs. Španielsko z roku 1994, Kraska vs. Švajčiarsko z 29.4.1993).

13. Odvolací súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že je potrebné súhlasiť s názorom odvolateľky, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatok dôvodov, nakoľko neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Je pravdou, že súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú otázku, každý argument strany, ale musí reagovať na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každý jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a podobne).

14. Uvedeným spôsobom podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nepostupoval, keď síce vykonal dokazovanie, ale z odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako vykonané dôkazy vyhodnotil. Z odôvodnenia tiež nevyplýva, ako sa súd vypořiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentami strán.

15. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovaná už vo vyjadrení k návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 02.11.2020 (č.l. 71-73) namietala výšku dojednaného úroku, ktorú výšku považovala za v rozpore s dobrými mravmi s prihliadnutím na to, že táto podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súčasne namietla platnosť právneho úkonu - vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo dňa 22.02.2018 s prihliadnutím na nedodržanie podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 OZ. Následne po zmene žalobcu, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 09.04.2021, č.k. 12Csp/60/2020-126 žalovaná cestou právneho zástupcu na pojednávaní dňa 17.05.2021 zotrvala na námietke voči dojednanej výške úrokov, ktoré dojednanie považovala za rozporné so zákonom, a taktiež namietla aktívnu legitimáciu žalobcu, keď podľa jej názoru právny predchodca žalobcu nesplnil podmienky na to, aby mohol pohľadávku postúpiť.

16. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, či a ako sa súd prvej inštancie s uvedenou procesnou obranou žalovanej vysporiadal, a bolo potrebné dať za pravdu odvolateľke, že odôvodnenie napadnutého rozsudku trpí vadou nepreskúmateľnosti.

17. S prihliadnutím na vyššie vytknuté pochybenia musel odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď prvoinštančný súd nepostupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, čím odvolateľke znemožnil uskutočnenie jej patriacich základných procesných práv a takýmto nesprávnym postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je napravitelný v odvolacom konaní.

18. Povinnosťou súdu v ďalšom konaní po vrátení veci bude s prihliadnutím na vyššie uvedené vec opätovne komplexne posúdiť, prejednať a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom svoje rozhodnutie i náležité odôvodnenie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne i o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).